

Gf.IV.30.274/2015/8.

A Debreceni Ítéltábla Dr. Bihari László jogtanácsos által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek, a Dr. Simon Zsuzsanna Ügyvédi Iroda (CÍME ügyintéző Dr. Simon Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt I.R. ALPERES NEVE (I.R. ALPERES CÍME) I.r. és II.R. ALPERES NEVE (II.R. ALPERES CÍME) II.r. alperesek ellen bérleti díj megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2015. március 24. napján meghozott 1.G.40.026/2013/42. számú ítélete ellen az I. és II.r. alperesek részéről 44. sorszámon benyújtott fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 15 napon belül 200 000 (Kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi továbbá az I.r. alperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 42. sorszámu ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy a közte és a felperes között 2005. május 20. napján létrejött bérleti szerződés 1.1. pontjában meghatározott, a..., valamint az ... és ... helyrajzi számú ingatlanokat érintő „C-telep” megnevezésű ingatlanon létesített „vázasszén”, illetve „favázasszén nyitott szén” építményeket 30 napon belül bontsa el és az ingatlant ugyanezen határidőn belül ingóságaitól kiürített állapotban bocsássa a felperes birtokába. Kötelezte továbbá az I.r. alperest, - amennyiben pedig a követelés az I.r. alperes vagyonából nem elégíthető ki, úgy a II.r. alperest - hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 45 285 409 Ft-ot és annak 2012. október 13. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt mértékű késedelmi kamatát, továbbá 2 712 898 Ft részperköltséget.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 10 000 Ft állam által előlegezett költséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes mint bérbeadó és az I.r. alperes mint bérlő 2005. május 20. napján bérleti szerződést kötöttek egymással, amely szerint az I.r. alperes 2005. június 1. napjától 2015. május 31. napjáig terjedő 10 évi határozott időtartamra bérbe vette a felperestől a debreceni 1285 helyrajzi számú ingatlan a szerződés 1. számú mellékletét képező helyszínrajzon megjelölt, „C” telep megnevezésű, 5030 m² térmértékű, körülkerített részét a rajta lévő, a szerződés 2. számú mellékletében megjelölt felépítményekkel, építőanyag kereskedelmi és fűrészáru kezelési tevékenység végzése céljából.

Az I.r. alperes által fizetendő bérleti díj összegét a felek - a földterület 5030 m², valamint az épület 145 m² nagyságú térmértékének alapul vétele mellett - bruttó 192 204 Ft/hó összegben határozták meg azzal, hogy a felperes 2006. január 1. napjától kezdődően jogosult a bérleti díjat évente, január 1-jére visszamenőleg a Központi Statisztikai Hivatal (KSH) által hivatalosan közzétett inflációs ráta mértékére tekintettel egyoldalúan módosítani, ha a piaci árak ettől lényegesen nem térnek el. Lényeges eltérés esetén a bérleti díj módosítására a piaci viszonyok az irányadók.

A szerződésben a felek meghatározták továbbá a bérlőt a bérleti díjon felül terhelő fizetési kötelezettségeket (közüzemi díjak, a tevékenység folytatásával kapcsolatos egyéb költségek, kaució, egyszeri megváltási díj), a szerződés megszűnésének eseteit és a felek ezzel kapcsolatos jogait és kötelezettségeit.

A bérleti szerződés 6.3.1. pontjában a szerződő felek rögzítették továbbá, hogy a bérlő a bérlemény területén bármilyen átalakítási munkát csak saját költségén, a bérbeadó előzetes írásbeli engedélyével, valamennyi szükséges jogerős hatósági engedély birtokában, bérbeszámítás és költségtérítés igénye nélkül végezhet.

Ehhez kapcsolódóan a szerződés 6.3.3. pontjában a szerződő felek megállapodtak abban is, hogy a bérleti szerződés 5.1. és 5.3. pontjai szerinti megszűnése esetén a bérbeadó a bérlő által végzett, a bérlemény értékét növelő beruházások értékét nem téríti meg.

A 6.14. pontban foglaltak szerint pedig a bérleti jogviszony megszűnésekor a bérlő a bérleményt eredeti állapotában köteles a bérbeadó részére visszaadni. A bérlő az általa létesített épületeket, építményeket köteles lebontani.

A bérleti szerződés 6.16. pontja tartalmazta továbbá, hogy amennyiben a bérlő a bérleti jog megszűnésének napjáig a bérlemény teljes területét nem üríti ki és eredeti állapotban - a bérlő által létesített beruházások bérbeadó által történő átvételére vonatkozó megállapodás esetén e megállapodásban rögzített állapotban - nem adja vissza a bérbeadó részére, a bérlő a jogcím nélkül használat idejére a használat ellenértékeként a bérleti szerződéses jogviszony megszűnésének napját megelőző napon érvényes bérleti díj ötszörösének megfelelő összegű használati díjat köteles bérbeadó részére megfizetni.

A felperes a bérleti szerződésben biztosított jogával élve, a KSH által közzétett fogyasztói árindexre hivatkozással a bérleti díj összegét 2006. január 1. napjától bruttó 191 138 Ft/hó, 2007. január 1. napjától 198 591 Ft/hó, 2008. január 1. napjától 214 478 Ft/hó összegre emelte.

A 2009. január 1. napjától fizetendő bérleti díj összegét a felperes bruttó 205 055 Ft/hó, a 2010. január 1. napjától pedig bruttó 231 759 Ft/hó összegben határozta meg, a bérelt földterület 4479 m²-es és az épület 145 m²-es térmértékének alapul vételével.

Az I.r. alperes 2009. április 17-én írásban kezdeményezte a bérleti szerződés módosítását arra hivatkozással, hogy az általa bérbevett ingatlanrész tényleges térmértéke a szerződésben meghatározott 5030 m²-rel szemben csupán 4479 m².

A bérlemény alapterületének helytelen megjelölésére tekintettel pedig az I.r. alperes kérte az annak alapul vételével meghatározott bérleti díjak, valamint a kaució és az egyszeri megváltási díj arányos részének a visszatérítését.

E levelében az I.r. alperes kérte továbbá az általa elvégzett értéknövelő beruházásoknak a felperessel közösen elfogadott értéken való elszámolását.

A negatív piaci folyamatokra hivatkozással pedig azt is kérte, hogy a felperes egyrészt a 2009. január 1. napjától érvényesíteni kívánt bérleti díj emelésétől tekintsen el, másrészt a korábban fizetett bérleti díj összegét mérsékelje a felére.

2009. december 21. napján a felek képviselői egyeztetést tartottak, amelyen megállapodtak abban, hogy az I.r. alperes visszatérítési igényének elszámolásánál a bérelt földterület nagyságát 4686 m²-rel, az épület alapterületét pedig - a szerződésben foglaltakkal egyezően - 145 m²-rel veszik figyelembe.

Ezen túlmenően a felek között megállapodás sem a bérleti díj csökkentése, sem a beruházások elszámolása kérdésében nem jött létre.

2010. március 22-én és 2010. június 29-én a felek képviselői között újabb egyeztetések zajlottak, azonban megállapodást ekkor sem kötöttek.

A 2010. október 11-én keltezett levelében ugyanakkor a felperes arról tájékoztatta az I.r. alperest, hogy a bérleményben megvalósított beruházások közül kizárólag a gázbekötés számlával igazolt költségeinek elszámolását fogadja el azzal, hogy annak megtérítésére a bérleti jogviszony megszűnése esetén a bérlemény visszavételét követően van lehetőség.

Tájékoztatta továbbá az I.r. alperest, hogy a 2010. szeptember 30. napján fennálló bérleti és közüzemi díj tartozása összesen 4 503 813 Ft. A bérlemény területének téves megjelölése miatt az I.r. alperesnek visszatérítendő bérleti díjak és járulékaik levonását követően fennálló tartozás összegét a felperes bruttó

3 685 023 Ft-ban határozta meg és felszólította az I.r. alperest annak legkésőbb 2010. október. 31. napjáig történő megfizetésére azzal, hogy elmulasztása esetén élni fog a szerződés 5.3. pontjában biztosított felmondási jogával.

Az I.r. alperes a felperes levelét 2010. október 12. napján átvette, az abban megjelölt határidőre azonban a tartozását nem egyenlítette ki. Ezért a felperes a 2010. november 2. napján keltezett levelében a bérleti szerződést 2010. november 30. napjára felmondta és felszólította az I.r. alperest, hogy a bérleményt ürítse ki, az általa létesített építményeket bontsa el és az ingatlant bocsássa a birtokába.

Az I.r. alperes az általa létesített építményeket nem bontotta el, amelyre tekintettel a felperes az ingatlan visszavételét megtagadta.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy 2014. február hónappal bezárólag az I.r. alperesnek közüzemi díj, bérleti díj, valamint használati díj címén - az ítéletben részletezettek szerint - mindösszesen 45 285 409 Ft tartozása állt fenn a felperessel szemben.

A felperes a jelen perben előterjesztett, módosított keresetében egyrészt a bérleti szerződés tárgyát képező ingatlan kiürítésére és a részére történő birtokba adására, másrészt pedig 50 120 760 Ft elmaradt bérleti, használati és közüzemi díj és azok

járadékainak megfizetésére kérte kötelezni elsődlegesen az I.r. alperest, amennyiben pedig a követelés az I.r. alperes vagyonából nem hajtható be, másodlagosan a II.r. alperest, aki az I.r. alperes beltagja.

Az alperesek a felperes módosított keresetének az elutasítását kérték.

Az ingatlan kiürítésére irányuló kereseti kérelemmel összefüggésben előadták, hogy az I.r. alperes több alkalommal próbálta az ingatlant a felperes részére visszaadni, azonban a felperes az átvételt minden alkalommal megtagadta arra hivatkozással, hogy az I.r. alperes az eredeti állapotot nem állította helyre, az általa létesített építményeket nem bontotta el.

A felperes pénzfizetésre irányuló kereseti kérelme elutasításának indokaként az alperesek egyrészt arra hivatkoztak, hogy a felperes jogellenesen tagadta meg az I.r. alperes által elvégzett értéknövelő beruházások értékének beszámítását a saját követelésébe, másrészt állították, hogy a felperes által 2008. évtől alkalmazott bérleti díj eltúlzott volt, ezáltal pedig eltúlzott a felmondást követő időszakra alkalmazott használati díj mértéke is.

Az elsőfokú bíróság a felperes módosított keresetét „nagyobb részben” megalapozottnak találta.

A felperes és az I.r. alperes között létrejött szerződést az annak megkötésekor még hatályban volt, ezáltal pedig a peres felek jogviszonyára még irányadó „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 423. §-a szerinti bérleti szerződésnek minősítette, amely a felperesnek a rég. Ptk. 428. §-ának (2) bekezdésén és a bérleti szerződés 5.3. pontján alapuló jogszerű felmondása következtében megszűnt.

A szerződés megszűnése következtében pedig az I.r. alperes a bérlemény jogalap nélküli birtokosává vált, amelyre tekintettel a felperes a rég. Ptk. 193. §-ának (1) bekezdése alapján alappal kérte annak a részére történő birtokba adását.

Az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az alpereseknek azt az állítását, hogy a felperes jogellenesen tagadta meg a bérlemény visszavételét arra hivatkozással, hogy az I.r. alperes az általa létesített „beruházásokat” nem bontotta el.

A rég. Ptk. 200. §-ának (1) bekezdésében rögzített szerződési szabadságra hivatkozással megállapította, hogy a felek a bérleti szerződésben érvényesen kiköthették, hogy a jogviszony megszűnésekor az I.r. alperes köteles az általa létesített építményeket elbontani.

Annak következtében pedig, hogy e tekintetben a szerződő felek a bérleti szerződésüket utóbb sem módosították, a felperes „a beruházások” elbontásának elmaradására hivatkozással jogszerűen tagadta meg a bérlemény visszavételét.

Rámutatott arra is, hogy a szerződési szabadság körében a felperesnek és az I.r. alperesnek arra is lehetősége volt, hogy az szerződés megszűnése esetére használati díj fizetésében állapodjanak meg és meghatározzák annak mértékét is.

Kiemelte, hogy az alpereseknek azt a védekezését, miszerint 2008. évet követően a bérleti díj eltúlzott volt és emiatt eltúlzottnak minősül a szerződésben kikötött használati díj mértéke is, nem lehetett a bérleti szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadásának tekinteni, mivel abban az alperesek nem a szerződéskötéskor fennállt, hanem az időközben bekövetkezett értékaránytalanságra hivatkoztak.

A perben kirendelt szakértő igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján ugyanakkor az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bérleti díjak 2009. évtől kezdődően csökkenő

tendenciát mutattak, amelyből az elsőfokú bíróság azt a jogi következtetést vonta le, hogy a felperes 2009. évi bérleti díj emelése nem felelt meg a szerződés rendelkezéseinek. Ezért az elsőfokú bíróság a felperes pénzfizetésre irányuló kereseti kérelmének elbírálása során a hátralékos bérleti díjak, valamint a szerződés megszűnése utáni időszakra járó használati díjak összegének meghatározásánál a 2008. évre megállapított bérleti díjat vette alapul.

Az így megállapított bérleti és használati díjakhoz az elsőfokú bíróság hozzászámította az I.r. alperesnek a 2009. július havi bérleti díjból még fennálló 33 803 Ft bérleti díj tartozását, valamint az I.r. alperes - nem vitatott - közüzemi díj tartozását és az alpereseket az így megállapított, összesen 45 285 409 Ft tőke és annak a régi Ptk. 301/A. §-ának (2) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kötelezte annak kimondásával, hogy a II.r. alperes helytállási kötelezettsége az időközben hatályon kívül helyezett, de a peres felek jogviszonyára még irányadó „A gazdasági társaságokról” szóló 2006. év IV. törvény (Gt.) 97. §-ának (1) bekezdése és 108. §-ának (3) bekezdése alapján mögöttes.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes teljes keresetének az elutasítását kérték. Fellebbezésük indokaként az elsőfokú eljárásban előadott ellenkérelmekre hivatkoztak, anélkül, hogy azokat részletezték volna.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és az alperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint a fellebbezés nem felelt meg a jogszabályban előírt feltételeknek, mivel abban az alperesek csupán az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmeik tartalmára hivatkoztak.

Mindemellett a felperes érdemben is megalapozatlannak tartotta az alperesek fellebbezését, mivel az olyan új tény, körülményt vagy bizonyítékot nem tartalmazott amely alapján helye lenne az elsőfokú ítélet megváltoztatásának.

Az ítéletablának „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. §-ának (3) bekezdése szerinti felhívására a felek egyike sem kérte az ügyben tárgyalás tartását, ezért az ítéletábla a Pp. 256/A. §-ának (4) bekezdése alapján - utalva a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontjára - a fellebbezést tárgyalás tartása nélkül bírálta el.

A peres felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes keresetét részben elutasító rendelkezése ellen, ezért az ítéletnek ez a része Pp. 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján (rész)jogerőre emelkedett.

Ennek megfelelően az ítéletábla - figyelemmel a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésében foglaltakra - az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az ítéletábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy alaptalanul állította a felperes a fellebbezési ellenkérelmében, hogy az alperesek fellebbezése nem felelt meg „a Pp. által a fellebbezés tekintetében meghatározottaknak”, ezért annak érdemi vizsgálatára nem is kerülhetett volna sor.

Az ítéletábra megállapítása szerint az alperesek fellebbezése megfelelt a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében előírtaknak, mivel abban az alperesek megjelölték azt az elsőfokú határozatot, amely ellen a fellebbezésük irányult, továbbá határozott és egyértelmű fellebbezési kérelmet is előterjesztettek.

Tény, hogy a fellebbezésük részletes indokait az alperesek nem jelölték meg, azzal összefüggésben csupán az elsőfokú eljárásban előadott ellenkérelmeikre utaltak. Ez a körülmény azonban nem zárta ki a fellebbezésük érdemi elbírálását, mivel a következetesen érvényesülő bírósági gyakorlat szerint önmagában a fellebbezés indokolásának elmulasztása nem ad alapot a fellebbezés érdemi vizsgálat nélküli elutasítására és ilyen esetben a másodfokú bíróságnak a fellebbezést a hiányos tartalma szerint kell elbírálnia (BH1980.339.).

Ezért az ítéletábra az alperesek fellebbezését érdemben bírálta el, annak eredményeként pedig azt állapította meg, hogy az alperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az alperesek a fellebbezésük indokaként megjelölt, az elsőfokú eljárásban előterjesztett ellenkérelmükben ugyan azt adták elő, hogy vitatják a felperes követelésének jogalapját és összegét is, azonban olyan jogi érveket vagy konkrét tényállításokat nem jelöltek meg sem a jogalap, sem az összecszerűség tekintetében, amelyek kétségessé tették volna a felperes követelésének jogszerűségét.

Az ítéletábra megállapítása szerint a jogalap tekintetében az alperesek valójában nem is vitatták a felperes követelését, hiszen a kereset elutasítását egyrészt arra hivatkozással kérték, hogy a felperes által 2008. után alkalmazott bérleti díjak, valamint a szerződés felmondása utáni időszakra érvényesített használati díjak eltűzöttak voltak, másrészt pedig azt állították, hogy az I.r. alperes által elvégzett beruházások értékét a felperes jogellenesen nem számította be a saját követelésébe.

Az alpereseknek ezek a hivatkozásai pedig kizárólag a felperesi követelés összecszerűségének vitatásaként voltak értelmezhetők.

Ezt a megállapítást támasztotta alá az alperesek jogi képviselőjének a 2013. szeptember 5-i tárgyaláson tett nyilatkozata is, amelyben azt adta elő, hogy „a felmerült bérleti díj és egyéb tartozásokat az alperes nem vitatja, azonban az alperes jelentős beruházásokat eszközölt az ingatlanban, melyre figyelemmel nem áll fenn tartozás. A felperes által megjelölt bérleti díj a szerződés szerű összegnek megfelel, azonban az adott gazdasági helyzethez képest eltűzött mértékű” (10. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldala).

A peres felek között a pert megelőzően zajlott levelezés tartalma, valamint az alpereseknek a perben tett nyilatkozatai alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperesek csupán a 2008. évet követő időszakra megállapított bérleti díjakat tartották eltűzöttnek, amely alperesi hivatkozást valóban nem lehetett a szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadásának tekinteni.

A szerződés ezen a jogcímen történő megtámadásának egyik konjunktív feltétele ugyanis a feltűnő értékkülönbségnek a szerződéskötés időpontjában való fennállása.

A szerződéskötést követően bekövetkezett, az alperesek számára kedvezőtlen gazdasági események azonban nem a szerződés feltűnő értékaránytalanság címén történő megtámadásához, hanem a szerződésnek a felek vagy - ennek hiányában - a bíróság általi módosításához szolgálhattak (volna) alapul.

A nem vitás tényállás szerint azonban az I.r. alperesnek a bérleti díj mérséklésére irányuló kérelmét a felperes nem fogadta el, e tekintetben tehát a felek a közöttük létrejött szerződést maguk nem módosították.

Azt pedig, hogy a szerződés bíróság általi módosításának a régi Ptk. 241. §-ában meghatározott valamennyi feltétele fennállna, az alperesek a per során maguk sem állították, ezzel összefüggésben sem konkrét kérelmet, sem értékelhető tényállítást nem terjesztettek elő.

Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a felperes és az I.r. alperes érvényesen megállapodhatott abban, hogy az I.r. alperes a bérleti jogviszony megszűnésekor az általa létesített építményeket köteles elbontani, továbbá meghatározhatták a bérlemény jogalap nélküli használata esetén fizetendő használati díj összegét is.

A bérleti szerződés e rendelkezései tehát nem ütköztek jogszabályba, amelyre tekintettel azok semmisségét a bíróságnak hivatalból sem kellett észlelnie.

A szerződés eredményes megtámadása vagy a semmisségének hivatalból megállapítása hiányában pedig a bíróságnak a felperes keresetét - a régi Ptk. 277. §-ának (1) bekezdésében rögzített „pacta sunt servanda” elvének megfelelően - a felperes és az I.r. alperes között létrejött szerződés rendelkezései szerint kellett elbírálnia.

E szerződés pedig kifejezett rendelkezést tartalmazott arra vonatkozóan, hogy az I.r. alperes nem tarthat igényt az általa elvégzett beruházások értékének megtérítésére, a jogviszony megszűnését követően köteles az általa létesített valamennyi építményt elbontani, a bérlemény birtokba adásának elmulasztása esetén pedig a jogalap nélkülivé vált használat idejére a szerződésben kikötött mértékű használati díjat megfizetni.

E tételes szerződési rendelkezésekkel összefüggésben pedig az alpereseknek sem olyan jogi érvelése, sem pedig olyan tényállítása nem volt, amelyek kizárták volna a szerződésben foglaltak alkalmazását, ezáltal pedig alapul szolgálhattak volna a kereset elutasításához.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő alperesek a jogi képviselőjük ügyvédi munkadíjából származó, saját másodfokú perköltségüket maguk kötelesek viselni.

Kötelesek továbbá megtéríteni a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek a jogi képviselője jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábra a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdéseiben foglaltak alapján, értékelve azt is, hogy a másodfokú eljárásban tárgyalás tartására nem került sor.

Az I.r. alperes köteles továbbá megfizetni az államnak az illetékfeljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bíróság eljárásban”

tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 13. §-ának (2) bekezdése és a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján.

A Rendelet 13. §-ának (1) bekezdése alapján a II.r. alperes a teljes személyes költségmentessége folytán az illeték megfizetésére nem kötelezhető.

Debrecen, 2015. december 3.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -